

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 607/19
20.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Весне Тодоровић, председника већа, судије Ђорђа Јовановића и судије Љиљане Миловановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ГД ВАРВАРИНСКО ПОЉЕ ДОО у стечају, Параћин, ул. Краља Петра Првог бр. 48, кога заступа пуномоћник Весна Томић-Живановић, адвокат из Тополе, Булевар краља Александра бр. 32, против туженог РАЈИĆ FARMS ДОО Параћин, ул. Краља Петра првог бр. 48, кога заступа пуномоћник Драган Милетић, адвокат из Параћина, ул. Адакалска бр. 11, ради побијања правних радњи стечајног дужника и раскида уговора због неиспуњења, вредност предмета спора 20.000,00 евра, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Крагујевцу 3 П 757/2018 од 23.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2020. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Крагујевцу 3 П 757/2018 од 23.10.2018. године у првом ставу изреке у делу у коме је усвојен тужбени захтев и утврђено да је раскинут уговор о купопродаји непокретности закључен између тужиоца и туженог оверен пред Јавним бележником за подручје Општине Варварин, АА из ... под бројем ОПУ 603-2015 од 15.07.2015. године којим уговором је тужилац продао туженом своје непокретности које се налазе у Општини Варварин, уписане у ЛН бр. 1360 (сада ЛН 1822) КО Орашје, постојеће на к.п. 1024/2 потес Присоје, и то зграда прехрамбене индустрије и производње пића бр. 1, земљиште под зградом, објектом у површини од 0.06.30 ха, земљиште у згради-објекат у површини од 0.13,89 ха.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА пресуда Привредног суда у Крагујевцу 3 П 757/2018 од 23.10.2018. године у првом ставу изреке у делу у коме је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да је дужан да трпи, призна и дозволи у РГЗ-СКН Варварин упис непокретности која представља предмет уговора о купопродаји непокретности закљученог између тужиоца и туженог оверен пред јавним бележником за подручје Општине Варварин, АА из ... под бројем ОПУ 603-2015 од 15.07.2015. године на име тужиоца и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да је дужан да трпи, призна и дозволи у РГЗ – СКН Варварин упис непокретности која представља предмет уговора о купопродаји непокретности закљученог између тужиоца и туженог овереног пред Јавним бележником за подручје Општине Варварин, АА из ... под бројем ОПУ 603-2015 од 15.07.2015. године на име тужиоца.

III – ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Привредног суда у Крагујевцу 3 П 757/2018 од 23.10.2018. године и **РЕШАВА:**

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу 3 П 757/2018 од 23.10.2018. године у првом ставу изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је раскинут уговор о купопродаји непокретности закључен између тужиоца и туженог оверен пред Јавним бележником за подручје Општине Варварин, АА из ... под бројем ОПУ 603-2015 од 15.07.2015. године којим уговором је тужилац продао туженом своје непокретности које се налазе у Општини Варварин, уписане у ЛН 1360 (сада ЛН 1822) КО Орашје, постојеће на к.п. 1024/2 потес Присоје, и то зграда прехрамбене индустрије и производње пића бр. 1, земљиште под зградом, објектом у површини од 0.06.30 ха, земљиште у згради-објекат у површини од 0.13,89 ха, што је тужени дужан да трпи, призна и дозволи у РГЗ-СКН Варварин упис непокретности која представља предмет овог уговора на име тужиоца. Другим ставом изреке исте пресуде обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 307.464,00 динара.

Благовременом жалбом тужени побија наведену првостепену пресуду из свих законом прописаних разлога, указујући на постојање и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, са предлогом да другостепени суд првостепену пресуду преиначи у смислу жалбених навода. Тужени у својој жалби указује да првостепени суд није одлучио о свим захтевима, да првостепени суд није одлучио о основном захтеву, већ је одмах одлучивао о евентуално постављеном тужбеном захтеву, а да затим није одлучио ни о другом делу евентуално постављеног тужбеног захтева, да је првостепени суд донео своју одлуку иако је у конкретном случају непотпуна пасивна легитимација туженог, а с обзиром да тужени више није уписан као власник предметне непокретности у катастру непокретности и да због тога не може у односу на њега да буде усмерена ова врста захтева која се односи на промену уписа у катастру непокретности, да првостепени суд није поступио по налогу првостепеног суда и није утврдио правну природу предметног уговора који је закључен између парничних странака, да је у конкретном случају тужилац могао да поднесе само тужбу за побијање правних радњи, али не и за раскид уговора због примене Закона о стечају, да је неспорно да тужени више није власник предметних непокретности па су морали бити обухваћени сви власници по тужби за последице побијања. Тужени посебно побија и одлуку о трошковима поступка.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења побијане одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Насупрот жалбеним наводима туженог, првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер иста садржи разлоге о одлучним чињеницама и може бити предмет испитивања од стране другостепеног суда.

Међутим, основано се жалбом туженог указује да првостепени суд није правилно применио материјално право, а због чега је и донео погрешну одлуку о захтеву тужиоца који је усмерен на обавезу туженог да трпи, призна и дозволи у РГЗ

СКН Варварин упис непокретности која представља предмет спорног уговора на име тужиоца.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда парничне странке су закључиле Уговор о купопродаји непокретности који је оверен пред јавним бележником под бројем ОПУ 603-2015 од 15.07.2015. године којим уговором је тужилац продао туженом своје непокретности које се налазе у Општини Варварин и које су ближе описане у изреци првостепене одлуке. У току поступка првостепени суд је утврдио и да је непосредно након закључења предметног уговора отворен поступак стечаја над тужиоцем, да је рачун тужиоца био у непрекидној блокади у трајању од 611 дана. На основу извештаја о економско-финансијском положају тужиоца као стечајног дужника од 09.09.2015. године, првостепени суд је утврдио вредност предметне непокретности која је у истом евидентирана под редним бројем 65 као зграда прехранбене индустрије и производње пића, а затим и вредност целокупне имовине тужиоца као стечајног дужника. Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, а које између парничних странака у току поступка није било спорно, тужени није извршио исплату купопродајне цене по предметном уговору о купопродаји, уписао се као власник исте непокретности у катастар непокретности, а затим је дана 24.08.2016. године закључио уговор о купопродаји исте непокретности са трећим лицем и то са фирмом ZDRAVO & NATURAL ДОО Параћин, као купцем која се и уписала у катастар непокретности као власник исте и данас је уписана у катастру као власник. На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, а имајући у виду и исказе саслушаних странака и сведока утврдио да је захтев тужиоца за раскид уговора основан јер тужени није испунио своју обавезу исплате купопродајне цене из предметног уговора о купопродаји непокретности, а који је закључен у смислу одредбе члана 454. Закона о облигационим односима и у ситуацији када тужени није испунио своју уговорну обавезу из двострано обавезног уговора, тужилац као друга уговорна страна која је испунила своју обавезу и извршила предају предметне непокретности туженом има право да тражи раскид уговора у смислу одредбе члана 124. Закона о облигационим односима. У складу са тим првостепени суд је и усвојио захтев тужиоца да се утврди да је уговор раскинут, а претходно је ценио и да у конкретном случају тужилац јесте имао могућност да тражи испуњење уговора од стране туженог у виду исплате купопродајне цене, али да у ситуацији када је рачун туженог у блокади и када реално не постоји могућност исплате купопродајне цене, тужилац основано тражи да се утврди да је предметни уговор раскинут.

Правилно је првостепени суд у конкретном случају на правилно и потпуно утврђено чињенично стање да су парничне странке закључиле уговор о купопродаји који је двострано обавезан уговор и у коме је тужилац испунио своју обавезу, а тужени није испунио своју обавезу, применио материјално право и извео закључак да су се стекли услови да се утврди раскид предметног уговора због неиспуњења од стране туженог. Претходно наведено јесте последица и чињеница да је неспорно утврђено да тужени иако се уписао као власник предметне непокретности није извршио исплату купопродајне цене и да у ситуацији када је рачун туженог у блокади постоје реалне индикације да тужени не може да испуни предметни уговор, а због чега се тужилац основано определио за захтев за раскид уговора. У том смислу првостепени суд је на овако утврђено чињенично стање правилно применио одредбе члана 454. и 124. Закона о облигационим односима када је донео одлуку којом је усвојио захтев тужиоца и утврдио да је уговор раскинут јер је непосредна последица неиспуњења обавезе раскид уговора, а што даље производи одређене последице.

Међутим, основано се жалбом туженог указује у конкретном случају да нису испуњени услови да се тужени обавезе да трпи да се тужилац упише у катастар

непокретности, а имајући у виду да је тужени у међувремену предметну непокретност отуђио и да је у односу на овај захтев заиста пасивна легитимација на страни туженог непотпуна. Наиме, у конкретном случају тужилац је морао да обухвати и новог власника и да свој захтев усмери и у односу на њега јер тужени као лице које није уписано у катастар непокретности не може трпети последице које произлазе из захтева тужиоца да се поново упише као власник на истој непокретности. Како је у конкретном случају првостепени суд на утврђено чињенично стање погрешно применио одредбе материјалног права, а првостепена пресуда је већ једном била укидана, то је другостепени суд у овом делу првостепену одлуку преиначио и захтев тужиоца одбио.

Нису основани жалбени наводи туженог којима се указује да у конкретном случају нису испуњени услови за раскид уговора, а имајући у виду да на основу стања у списима предмета јасно произлази да тужени своју уговорну обавезу у виду исплате купопродајне цене није испунио и да је у том смислу тужилац имао право да бира да ли ће тражити испуњење уговора или раскид уговора. Позивање туженог на одредбе Закона о стечају није од утицаја на правилност првостепене одлуке јер је наведени уговор закључен пре отварања поступка стечаја и у том смислу постоје услови за раскид истог, јер исти није последица отварања стечајног поступка и евентуалне продаје одређене непокретности у самом стечајном поступку.

Основано се жалбом туженог указује да првостепени суд у конкретном случају није одлучио о основном тужбеном захтеву који се односи на побијање правних радњи стечајног дужника, а све имајући у виду да је тужилац у току поступка такав захтев поставио и да исти није мењао и да је поред тога што је тражио побијање правних радњи стечајног дужника, односно побијање предметног уговора о купопродаји истовремено тражио и да се обавезе тужени да врати предметну непокретност у стечајну масу тужиоца, а који захтев је представљао и други део евентуално постављеног захтева који се односио на утврђење да је уговор раскинут. Међутим, на овај начин првостепени суд није одлучио о свим захтевима који су постављени од стране тужиоца, па је у смислу одредбе члана 356. Закона о парничном поступку, тужилац као страна која је поднела тужбу и поставила исте захтеве требало да поднесе предлог суду у року од 15 дана од дана достављања пресуде да се донесе евентуално допуна пресуде. Како тужилац није поступио на претходно наведени начин, то се у смислу одредбе члана 356. став 3. Закона о парничном поступку, сматра да је тужба у том делу повучена, па у том смислу и жалбени наводи туженог којима се указује да првостепени суд није одлучио о свим постављеним захтевима нису од утицаја на правилност првостепене пресуде.

Имајући у виду делимично преиначење првостепене пресуде у другостепеном поступку, затим део одлуке који је потврђен, а применом одредби члана 153, 154. и 165. Закона о парничном поступку, овај суд је преиначио и одлуку о трошковима поступка тако што је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, а имајући у виду целокупан успех странака у поступку.

Са изнетих разлога и применом одредби члана 390. и 394. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

ВТ/СР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Весна Тодоровић с.р.

За тачност отправка